

„Nagyszerű eszköz az anya-lánya
kötelék megerősítésére.”

– People Magazine

A mi titkunk

Anya-lánya napló
lazán, nyitott szívvel

Meredith és Sofie Jacobs

Csak lányoknak!
Neked

A mi titkunk

Anya-lánya napló
lazán, nyitott szívvel

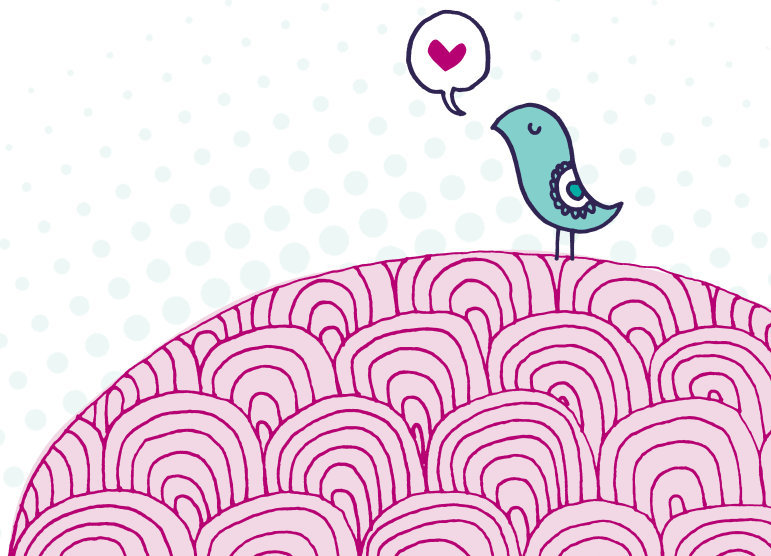

A mi titkunk

Anya-lánya napló
lazán, nyitott szívvel

Írta Meredith & Sofie Jacobs

A napló tulajdonosa:

Egy lány sremszögéből

Írta: Sofie Jacobs

Harmadikos koromban belezúgtam az egyik osztálytársamba. Annyira helyes és okos srác volt, egyszerűen tökéletes! Ráadásul azt híresztelték róla, hogy ő is belém zúgott! Fogalmam sem volt, mit tegyek. Játsszam a megközelíthetetlen? Vagy lihegjek a nyomában, mint egy gazdátlan kiskutya? Hívjam el randizni? Totál tanácstalan voltam. Megkérdeztem a barátnőimet, de mind mást és mást mondtak, úgyhogy csak még jobban összezavarodtam.

Egyetlen lehetőség maradt: tanácsot kérni anyától.

Nem, ez nem fog menni! Iszonyú ciki lenne! Anyával ezelőtt sosem beszélünk fiúkról. Mi lesz, ha kiakad, és örökre megtiltja, hogy bárkivel is randizzak? Vagy ha rossz tanácsot ad? Vagy a legrosszabb, mi lesz, ha felhívja a fiú anyját, és elnevetgélnek azon, hogy mennyire cukik vagyunk?!

Nem! Kizárt.

De, sajnós muszáj megtennem.

Egy nap aztán minden bátorságomat összeszedtem, és elindultam, hogy kikérjem anya véleményét a dologban.

- Szia, anya! - köszöntem rá bizonytalanul a dolgozószobája ajtajából.

Ő épp lelkesen pötyögött a számítógépén.

- Hm? - kérdezte, de közben le sem vette a szemét a képernyőről.

- Anyavanegyfiúazosztálybanakinagyontetsziknekemésínistetszemnekiésnemtudommitsináljakmertnagyonbejönésnemakaromelbénázni - hadartam el egyetlen levegővel.

Egy hosszú percen keresztül, ami nekem egy évezrednek tűnt, nem válaszolt. Én is hallgattam. Csend, csend, csend. Huszonhét másodperc, huszonnyolc.

- Anya? - szólítottam meg újra.

Negyvenöt másodperc, negyvenhat, negyvenhét...

- Anya!

- Hm?

Ötvenöt, ötvenhat, ötvenhét...

- Anya!

Ötvenkilenc.

- Mit mondtál? Bocs, kicsim - Hatvan. -, nem figyeltem.

Hát, ez nem jött be.

Csak álltam ott, miközben a szemem a szoba két fala között cikázott, mint-ha egyik oldalon egy ördög, a másikon egy angyal szuggerálna: „Tedd meg!” „Ne tedd meg!” „Tedd!” „Ne tedd!”

Anya bátorítóan nézett fel rám.

- Édesem - mondta gyengéden -, tudod, hogy bármit elmondhatsz nekem.

Nevetséges, gondoltam magamban. Tök jóban vagyunk anyával, akkor miért nem tudom egyszerűen megmondani neki, hogy belezúgtam egy fiúba?

- Sofie?

- Ja... semmi. - A cipőmre szegezett tekintettel vártam egy darabig. Mikor újra felpillantottam, ismét a képernyőt nézte. - Köszí a segítséget!

- Hm...?

A szobámba rohantam, és az egészet leírtam a naplómba. Kétségkívül kicsit vicces helyzet volt, de azért csalódottságot is éreztem. Mennyit tipródtam, hogy rászánjam magam erre a beszélgetésre, aztán tessék, csak néhány hm... a válasz.

Nem. Érte. Meg.

Aznap este táncórára mentem. Már nem emlékszem, hogy miért, de total kiborulva értem haza. Annyira ki voltam borulva, hogy szavakba önteni is képtelen voltam, ezért rajzolgatni kezdtem a naplómba. Sokáig csak rajzolgattam, amíg végül sikerült eléggé lenyugodnom az íráshoz. És abban a pillanatban megvilágosodtam! Miért nem írok le mindent anyának egy

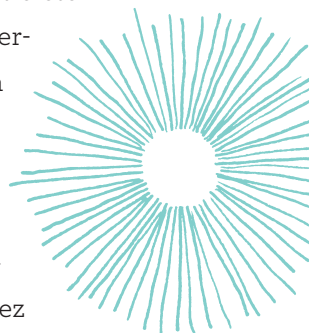
naplóba? Azzal a lendülettel előkaptam egy üres füzetet meg két zselés tollat, és előadtam anyának az ötletemet. Írok neki a naplóba, ott hagyom az ágyán, elolvassa, válaszol... és TA-DAM, máris kész az anya-lánya beszélgetés!

Lapozunk előre: akkor harmadikos voltam, most nyolcadikos. Öt éve írjuk a naplónkat, és hihetetlenül bejött! A füzetünkben bármilyen ciki kamaszkori dolgot megoszthatok anyával anélkül, hogy kínos beszélgetésekbe kellene bonyolódnunk.

A napló másik előnye, hogy általa sokkal jobban megismerjük egymást. Ti tudjátok, hogy mi anyátok kedvenc kajája? És hogy melyik volt élete első koncertje? Vagy hogy kibe volt szerelmes általánosban? Persze lehet, hogy ti mindezt magatoktól is tudjátok, de számomra ezek csak azután derültek ki anyáról, hogy elkezdtük a közös naplót, és borzasztóan élvezem, hogy most már ennyi mindent tudok róla.

Viszont szögezzünk le valamit: nem akarok úgy tenni, mint ha anya egy szuperanya lenne, én meg egy szuperlány, mert ez nem igaz! Mi is szoktunk veszekedni. De a napló ilyenkor is nagyon jól jön, mert ha mérges vagyok, csak megírom neki, hogy mi a bajom, és írásban újabb összeveszések nélkül, könnyebben tisztázni tudjuk a dolgokat.

Egyszer például nagyon összezörrentünk az öcsémén. Szeretem az öcsémet meg minden, de néha úgy érzem, hogy neki többet megengednek, mint nekem. Például, amikor négyest kap matekból, őt megdicsérik, de ha én jövök haza négyessel, akkor azt kapom, hogy miért nem tanultam többet. Meg aztán az az érzésem, hogy nekem sokkal többször kell levinnem a kutyát és leszednem az asztalt vacsora után, miközben ő vígan Xboxozik. Egyszer aztán megmondtam anyának a véleményemet erről, mire nagyon mérges lett. „Az öcséd semmivel sem kap több figyelmet, mint te, nincs kevesebb dolga, mint neked, és ugyanazt a teljesítményt várjuk tőle az iskolában, mint tőled!” Bla-bla-bla. Ezek után hogyan beszélhettünk volna erről normálisan?! Így hát írtam róla a naplónkba, és ez segített! A naplón keresztül képesek

voltunk úgy kitárgyalni a témát, hogy egyikünk sem húzta fel magát, és nem vesztünk újra össze. Ma már a napló nélkül is meg tudjuk beszélni a problémáinkat. A napló megtanított minket meghallgatni és megérteni a másik álláspontját, és szerintem közelebb hozott minket egymáshoz. Ráadásul közben nagyon jól is szórakoztunk.

Iszonyú hálás vagyok a naplónak, mert így biztos lehetek abban, hogy anya mindig meghallgat, és még ha nem is tud azonnal visszaírni, elmondhatom neki, amit úgy érzem, hogy el kell mondanom. Azonnal megírhatom neki, ha, mondjuk, kapok egy kiborító üzenetet valakitől, és nem kell megvárnom, amíg hazaér. Akkor is elmondhatom neki, amit el akarok mondani, amikor épp nem ér rá, mert tárgyal vagy ilyesmi, és tudom, hogy mindig kapok választ. A napló nélkül egész más lenne az életem és a kapcsolatom anyával. Én pedig örülök, hogy most olyan, amilyen.

Dani János

Egy anya szemszögéből

Írta: Meredith Jacobs

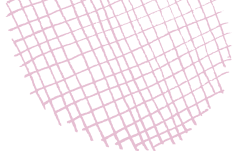
Miért nem beszélgettek inkább egymással, kérdezte a szomszédom, amikor elmeséltem neki, hogy naplót írunk a lányommal, Sofie-val. Ezen elgondolkodtam. Igaza lehet? „Inkább” beszélgetnünk kellene? A beszélgetés többet ér? A naplóirás egyfajta kitérő megoldás?

Aztán rájöttem, hogy mi igenis beszélgetünk Sofie-val. A beszélgetés és a naplóirás nem kizárja, hanem éppen hogy erősíti egymást. A naplóirás segít, hogy még szorosabbá, mélyebbé és színesebbé tegyük a kapcsolatunkat a lányommal. Egy eszköz a sok közül. És amúgy is, az egész Sofie ötlete volt.

Szívesen mondanám, hogy enyém a dicsőség, végül is mi sem valószínűbb, mint hogy én, a Szuperanya (aki megkéri a szállítókat, hogy ne vigyék el a hűtőszekrény kartongöngyölegét, mert abból remek bábszínházat lehet készíteni) találtam ki azt is, hogy közös naplót vezessünk a lányommal. De nem így történt, az ő ötlete volt.

Jól emlékszem arra a pillanatra. Sofie kilencéves volt, amikor egyik este a táncórájáról hazaérve egyenesen a szobájába viharzott. Vacsoránál is csendes volt. Kérdezgettem, hogy mi baja, de csak azt hajtogatta, hogy semmi. (Na, persze, semmi.)

Végül aztán behívott a szobájába. Most is előttem van, ahogy ott állok az ajtóban, miközben ő arról beszél, hogy többször előfordult már, hogy el szeretett volna mondani nekem valamit, de túl cikinek érezte a dolgot ahhoz, hogy kimondja. Megkérdezte, hogy mit szólnék egy közös naplóhoz, amiben írhatna nekem, én pedig válaszolhatnék.

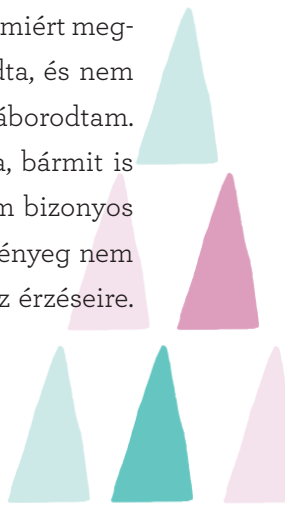
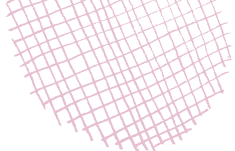

Rögtön lecsaptam az ötletre. Ki ne tette volna? Elővettünk egy spirálfüzetet, és kineveztük a közös naplónknak, amit senki, de senki (még az apja sem, ezt háromszor is megígértette velem) nem olvashat rajtunk kívül. Így kezdődött a levelezős kapcsolatunk. Érdekes, hogy majdnem mindenre emlékszem, amit ő ír, de a válaszaimra alig. Valójában nem is az a lényeg, hogy miről írunk, hanem hogy a naplónak köszönhetően olyankor is kapcsolatban vagyunk, amikor Sofie-nak nincs kedve beszélgetni.

Azóta is vezetjük a naplót. A bejegyzéseink korántsem mindig komoly dolgokról vagy tiniproblémákról szólnak. Nemrég például arról írt, hogy mennyire szereti azt az illatot, amit akkor érez, amikor az apjával esti programra készülődünk. Mosolyogtam magamban, és válaszként én is elmondtam, hogy milyen szívesen néztem anyámat, ahogyan kifesti magát, mielőtt szórakozni indult apámmal, és máig emlékszem az ezekre a különleges alkalmaikra tartogatott parfümjének az illatára. Nagyon szeretem, amikor történeteket, álmokat, ötleteket osztunk meg egymással.

Szeretem azt is, hogy írásban kicsit másképpen nyílunk meg egymásnak, hiszen ilyenkor több időnk van átgondolni a dolgokat. Írás közben néha elkalandozom, és több mindent osztok meg Sofie-val magamról, mint beszélgetés közben. Van egy olyan érzésem, hogy jobban ért engem írásban, mint szóban. Ő is sokkal bátrabb a naplóban. Előfordul, hogy nyíltan megírja, hogy haragszik rám, amit, azt hiszem, sosem merne a szemembe mondani, és nem is tudom, hogyan fogadnám, ha megtenné. Az írás azonban megadja a kellő távolságot az őszinteséghez.

Sosem felejttem el, amikor közölte velem, hogy haragszik rám, amiért megengedőbb vagyok az öccsével, mint vele. Örültem, hogy elmondta, és nem hagyta, hogy elmérgesedjen benne a dolog, ugyanakkor fel is háborodtam. Most komolyan, hogyan gondolhatja, hogy én, a szuperkúl anya, bármit is rosszul csinállok? Így azonban, papíron olvasva, volt lehetőségem bizonyos távolságból átgondolni, hogy lehet-e igazság abban, amit írt. A lényeg nem is az volt, hogy igaza van-e vagy sem, hanem hogy fény derült az érzéseire.

Tudtam, hogy arra kell összpontosítanom, amit érez, nem pedig a vádak elhárítására.

Őszintén megvallom, hogy csak Sofie fenti bevezetője döbbsentett rá arra, hogy a napló ötletének háttérében többek közt az állt, hogy más teendőim miatt nem mindig voltam kapható beszélgetésre, amikor ő szerette volna. De hát, ez van. A szülők nem mindig érnek rá, amikor a gyerekek beszélgetni szeretne. Lehetetlen folyamatosan rendelkezésre állni. A naplónak köszönhetően azonban a kommunikáció a várakozás közben is folytatódhat.

És ahogy idővel mindketten egyre elfoglaltabbakká válunk, a naplórás jelentősége csak fokozódik. A lányom napirendje az elmúlt néhány évben sokkal sűrűbbé vált, és évről évre egyre kevesebb időnk jut csak úgy leülni, és beszélgetni egymással. Ugyanakkor most, hogy kamaszodik, egyre fontosabbnak tartom, hogy érezze, van egy mód, amivel bármikor elérhet. Van egy eszköz, aminek segítségével kifejezésre juttathatja az érzéseit, gondolatait, aggodalmait és nehézségeit, és velem is megoszthatja azokat.

A naplórás által egyszerűbbé és természetesebbé vált az is, ahogyan üzeneteket vagy e-mailt váltunk egymással. Most, hogy Sofie már felső tagozatos, látom, hogy a mai gyerekek kommunikációjában milyen fontos szerepe van az írásnak. Nem telefonálnak, hanem üzengetnek.

Izgalmas volt megélni, hogy a közös napló mennyit segített abban, hogy ma már ugyanúgy üzenet nekem, ahogyan a barátainak szokott. Tudom, ez még a távoli jövő, de simán el tudom képzelni, hogy amikor egyetemre megy, a naplórás elektronikusan is folytatjuk.

Annai minden történik a lányokkal ebben a korban, ráadásul manapság sajnos sokkal gyorsabb tempóban, mint korábban. Naplórásunk elmúlt éveiben a bejegyzéseink témája lassan áttolódott az öccséről és a barátnőiről a fiúkra és a kamaszok kérdéseire. Itt tartunk most. Időnként olyan érettnak és magabiztosnak tűnik, hogy meg is feledkezem arról, hogy min megy keresztül. Máskor

viszont, amikor valami olyanról írok, amiről tudom, hogy szóban cikinek érezné felhozni (a válaszom meghallgatásának a kínjairól nem is beszélve), ráébredek, hogy még mindig csak egy kicsi lány, aki kemény küzdelmet folytat, hogy megértse a testében és az érzelmeiben támadt változásokat. Annak idején én sem tudtam rászánni magam arra, hogy ilyesmiket megbeszéljek az anyámmal. Írásban azonban könnyebb kihúzni egy-egy téma méregfogát, és azt tapasztalom, hogy amiről egyszer már írtunk a naplóban, arról azután beszélni sem annyira kínos.

Sofie és én bámulatosan közel állunk egymáshoz. Vajon a napló nélkül is így lenne? Talán. De azt biztosan tudom, hogy többet osztunk meg egymással magunkról, mint amennyit a napló nélkül megosztanánk. Olyankor is, amikor a bejegyzéseiben különféle feladatokat ad nekem, például, hogy soroljam fel a kedvenc számaimat, vagy hogy milyen albumot hallgattam utoljára az autóban és miért, rengeteget tud meg rólam mint emberről (és nem csak mint az anyjáról), ami újabb és újabb szálakkal gazdagítja a viszonyunkat. Ez számomra is lehetőséget ad arra, hogy kérdéseket tegyek fel neki. Mindent megtudhatok róla, a kedvenc színétől elkezdve addig, hogy miket tart fontosnak egy fiúban.

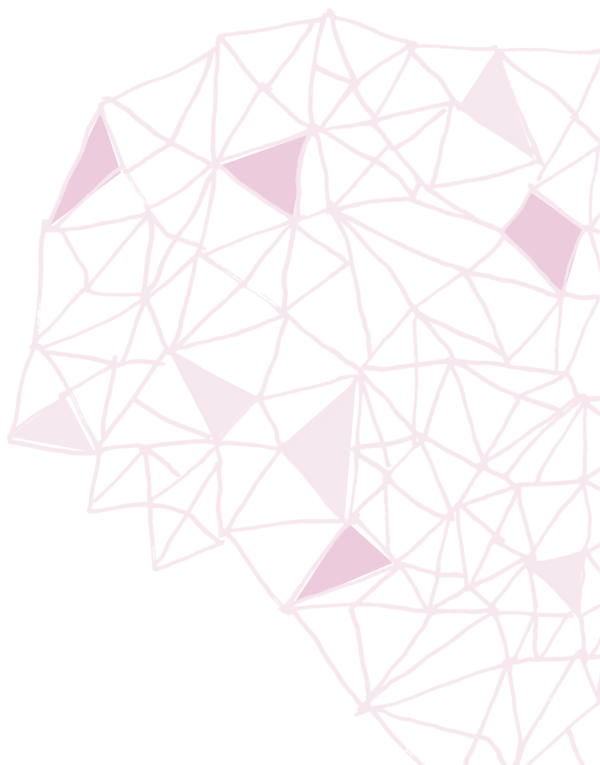
Amikor más anyák társaságában előkerül a közös napló története, látom, hogy sokan felkapják a fejüket az ötletre. Mert tényleg van értelme! Olyan anyáról is hallottam már, aki idősebb, nagykamasz gyerekével vezetett naplót. Az egyikük például, amikor a fia éppen valamilyen nehéz időszakon ment keresztül, vett két naplót, egyet magának, egyet pedig a fiának, amikből aztán időnként (egymásnak háttal ülve) hangosan felolvastak. Így képesek voltak megosztani egymással ennek a nehéz életszakasznak a tapasztalatait, és sikerült elmélyíteniük a kapcsolatukat.

Remélem, hogy Nektek, akik most kezditek a közös naplóírást, ugyanolyan örömet fog szerezni, mint nekem és Sofie-nak. Nemcsak azért vagyok elmondhatatlanul hálás a naplónak, amiért olyan sok mindent megoszthattunk benne egymással, hanem amiatt is, hogy mindezt megőrzi számunkra.

Amikor megpróbálom felidézni, hogy milyen is volt Sofie kislányként, rájövök, hogy máris mennyi mindent elfelejtettem, pedig nem is volt annyira régen! Hogy milyen volt a hangja, miről beszélgettünk, min nevetett, miért sírt... A részletek az emlékezetem peremén egyensúlyoznak, és én szeretném beljebb vonni őket. Csak egy szempillantás és felnőtt. De ott a naplónk! Elképzelem, amint pár év múlva megtalálom a füzetet, elolvasom, és már repülök is vissza az időben. A bejegyzéseink tárgya, a kézírása, a szóhasználata egy fényképnél is valóságosabb pillanatképet rögzít a lányomról.

Naplónk lapjain így soha el nem halványuló közös emlék születik anyáról és lányáról.

Sofie Jacobs

Hogyan fogjunk hozzá?

A naplóban számtalan kérdés és téma, valamint mókás listák és rajzoló feladatok segítik a párbeszéd beindítását. Természetesen rengeteg üres oldalt hagytunk, ahol anya és lánya szabadon írhatnak egymásnak az aktuális eseményekről vagy bármiről, ami eszükbe jut. A füzetbe két selyemszalagot is elhelyeztünk, hogy ki-ki megjelölhesse, hol tart. Mielőtt bárki belevágna a naplóírásba, érdemes leülni, és megbeszélni a szabályokat. Mi például egy könyvesbolt kávézójában ejtettük meg ezt a beszélgetést, ahol történetesen kitűnő csokis süti is kapható. Kértünk egy sütit két villával, és felvázoltuk a naplóra vonatkozó terveinket. Lehet, hogy elsőre feleslegesnek tűnik ez a nagy előkészület, hiszen a dolognak spontán módon is mennie kellene, de nem árt, ha mindkét fél tudja, hogy mire számíthat. Az alábbi fejezetben szeretnénk néhány tippet adni, hogy a közös naplóírás során mi mindenre érdemes odafigyelni.

Kulcskérdések, amikről közösen kell dönteni

- 1. Ki olvashatja a naplót?** Ezt mindenkinek tiszteletben kell tartania, a bizalom létfontosságú a napló sikeréhez.
- 2. Hogyan adjuk át egymásnak a naplót?** Mi mindig a másik éjjeliszekrényére tesszük le a füzetet, de minden alkalommal szólunk is egymásnak, hogy írtunk a füzetbe, és letettük az ágy mellé. Ennek fontosságát a saját kárunkon tanultuk meg, miután egyszer hetekig olvasatlanul lapult a napló egy hatalmas könyvkupac alatt.
- 3. Mikorra várjuk a választ?** Van, hogy nehezen jut idő válaszra (az anyákat elhavazza a munka, a gyerekeket a házi feladat). Érdeemes valahogyan jelezni a másiknak, hogy mennyire sürgős a válasz. Egy-egy hosszabb bejegyzésben Sofie például külön meg szokta jegyezni, hogy: „Ez itt fontos kérdés, léci, válaszolj rá!” Használhatunk akár öntapadós jelölőcímkét is, amire ráírhatjuk, hogy: „Sürgős választ várok”, éppen úgy, ahogyan az e-maileket szoktuk megjelölni. Ha nem olyan sürgős, azt is jelezhetjük a másiknak. (Anyák, ilyenkor se halogassuk sokat a választ, mégiscsak párbeszédet kezdeményez velünk a lányunk!)
- 4. Hogyan szólítsuk meg egymást?** Kedves Naplóm, Kedves Anya, Drága Kislányom, Kedves (Név)? Feleslegesnek tűnhet ezt is előre leszögezni, de a megszólítás sokat segít a megfelelő hangnem megtalálásában.
- 5. Mivel írjunk?** Nem vice! Sok időt spórolhatunk meg azzal, ha nem kell válaszolás előtt hosszasan tollat keresgálnünk, érdemes tehát kijelölni egy külön tollat, amit aztán a borítóra akasztva tárolunk. A bejegyzések díszítéséhez színes ceruzát vagy zsírkkrétát is beszerezhetünk. Nyilván nem kell

a szépíráson és a külalakon sokat görcsölni, de azért nem árt, ha észben tartjuk, hogy az írásunkat valaki más is el fogja olvasni, az olvashatóság tehát nem elhanyagolható szempont.

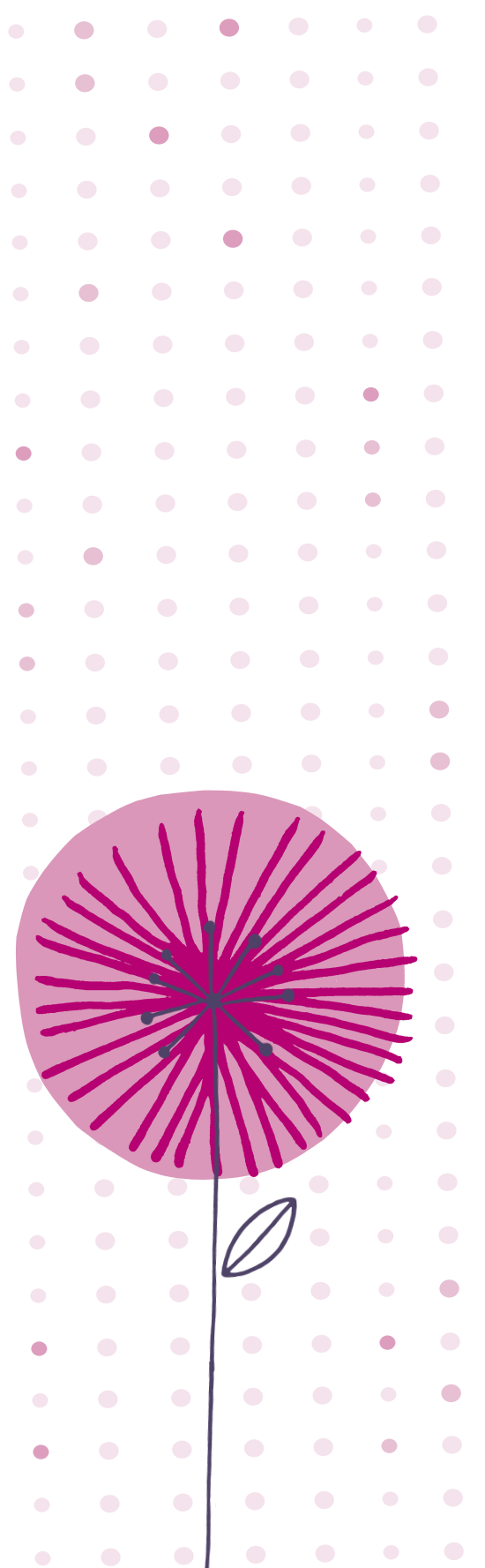
Szabályok

- 1. Amit a naplóba írunk, az a naplóban marad!** Ha valaki azt írja a bejegyzésében, hogy erről a témáról nem szeretne a naplón kívül beszélni, akkor azt, bármi legyen is az oka, feltétlenül tiszteletben kell tartani!
- 2. A naplóban bárki bármit kimondhat.** Anyák, ne húzzuk fel magunkat! A lányunknak éreznie kell, hogy itt bármit elmondhat nekünk. Ha attól fél, hogy mérgesek leszünk rá, vagy büntetést, prédikációt kaphat, nem fog írni! Ugyanez a lányokra is vonatkozik. Az anyák is szeretnék biztosak lenni afelől, hogy az őszinteségükre nem óriási hiszti lesz a válasz, még akkor sem, ha valami olyasmit írnak, ami a lányuknak nem tetszik. A naplónak az őszinteség a lényege, ha folyton cenzúrázni kell magunkat, az egész semmit sem ér.
- 3. Első az őszinteség.** Mondtuk már, hogy az őszinteség a lényeg? Mivel ez a legfontosabb, ha kell, elmondjuk még egyszer: legyünk őszinték egymással!
- 4. Élvezzük a naplóírást!** A napló nem csak arra való, hogy nehéz kérdésekről értekezzünk benne, segítségével új színeket hozhatunk a kapcsolatunkba. Időnként nem árt egy kis bohóckodás: meséljünk el egymásnak vicces történeteket, rajzoljunk, vagy soroljuk fel, hogy milyen híres színészekért, zenészekért voltunk/vagyunk oda.

5. A legfontosabb: ne feledkezzünk meg arról, hogy mennyire szeretjük egymást!

Becsüljük meg ezt a naplót és az általa kapott lehetőséget! Gondoljunk arra, hogy a naplózás mennyivel közelebb hoz minket egymáshoz, és hogy sok-sok év múlva micsoda fantasztikus pillanatképet fog nyújtani kettőnk mostani kapcsolatáról.

20 dolog, amit tudnod kell rólam

1. Ezt ettem legutóbb
2. Vele beszéltem legutóbb
3. Ha minden étel egészséges lenne, ezt enném
4. Kedvenc zöldségem
5. Kedvenc tv-műsorom
6. Kedvenc filmem
7. Kedvenc zeneszámom
8. Kedvenc könyvem
9. A legjobb évem a suliban
10. Kedvenc szavam
11. A legjobb nyaralásom
12. Ha tudnám, hogy biztosan sikerülni fog, kipróbálnám
13. Kedvenc bűnös élvezetem
14. Ide akarok elmenni
15. Utálom
16. Szeretem
17. Ebben hiszek
18. Kedvenc idegesítő divathullámom
19. Amit a legjobban szeretek a lányomban
20. Amit a legjobban szeretek csinálni a lányommal

20 dolog, amit tudnod kell rólam

1. Ezt ettem legutóbb
2. Vele beszéltem legutóbb
3. Ha minden étel egészséges lenne, ezt enném
4. Kedvenc zöldségem
5. Kedvenc tv-műsorom
6. Kedvenc filmem
7. Kedvenc zeneszámom
8. Kedvenc könyvem
9. A legjobb évem a suliban
10. Kedvenc szavam
11. A legjobb nyaralásom
12. Ha tudnám, hogy biztosan sikerülni fog, kipróbálnám
13. Kedvenc bűnös élvezetem
14. Ide akarok elmenni
15. Utálom
16. Szeretem
17. Ebben hiszek
18. Kedvenc idegesítő divathullámom
19. Amit a legjobban szeretek anyában
20. Amit a legjobban szeretek csinálni anyával

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ezt éreztem az első napon,
amikor a születésem után hazajöttünk a kórházból

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Erre gondoltam, amikor kiesett az első fogam

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Erre gondoltam az első napodon az iskolában

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Egyéb első alkalmak

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

anya